

“БЪЛГАРИЯНСТВОТО” - ЗА И ПРОТИВ

Светозар Попов

Наскоро българската общественост стана свидетел на една твърде интересна и важна особено за момента на сегашната криза конференция “България в световната история и цивилизации - дух и култура”, проведена на 15 и 16 ноември във Варна. Безспорно едно от най-ярките за мен впечатления ще си остане запознанството ми с автора на “Българиянството” - Милош Сидоров. Млад, симпатичен и приветлив човек, той веднага привлича вниманието с широката си култура и задълбочени познания. Не би могло да бъде и другояче, след като книгата му предлага толкова любопитни връзки, смели хипотези и най-неочаквани решения. Стилът е лек, лишен от излишна показност и академизъм, и се възприема без особени затруднения от любознателния, непрофесионален читател. Темата пък е направо в десетката - посветена на българите и българския тангризъм, формулиран тук с термина “българиянство”. Респектиращо е и участието на доктора на историческите науки, популярния и уважаван г-н Божидар Димитров - автор на предговора на изданието, обстоятелство, показателно за налагащия се нов, лишен от догми и табути климат в българската историческа наука.

Ето защо, обобщавайки всички безспорни активи на “Българиянството”, искрено препоръчвам на любознателния и родолюбив читател да се запознае с това любопитно, провокиращо, дори авангардно за консервативната историческа мисъл четиво.

Същевременно обаче не бих могъл да не отбележа сериозните си опасения относно основната теза, издигната и защитавана от автора. Тангризмът, или българиянството като религия “на седемте”, формира обществото по определен модел, превръщайки го с времето от религиозна в етническа общност. Така етногенезата на българите се извежда като продукт от “славяно-иранския контакт” в Прикавказието, към който времето допълва и определен тюркски елемент, като този синтез е станал някъде през първата половина на IX век.

Тази формулировка за механизма и съдържателната основа в етногенезата ни обаче буди у мен немалко безпокоящи въпроси, отговорите на които не бих могъл да приема. Оказва се, че някъде до средата на IX в. “българин” не е представлявало етноним, а обозначение на религиозна принадлежност. Затова пък славяни и тюрки - наспорил Бог. Отново “совата не е това, което е” и отново българите не сме нищо друго освен славяни!

Нещо да ви напомня тази теза? Нали и “учителят” Димитров управляваше в България над мизийци, добруджанци, македонци, тракийци, без да вижда подобно на кремълските си господари българи? А македонците, които се смятаха българи, биваха най-зверски репресирани от режимите и в България, и в Титова Югославия. Някой да не е чувал за най-новия скандал на първия /!/ президент на независима Македония, когато във Варшава той заявя, че който поставя въпроса за българи в Македония, разпалва поредния военен конфликт на Балканите?

Ето докъде води логиката в тезата на симпатичния автор на “Българиянството”. В моите очи тя не е само неприемлива и ненаучна, но и опасна за българите и България. Защото отново ни хвърля във водовъртежа на панславянските спекулации и домогванията на външни сили. Лишава ни от историческите корени и ни отрича като народ.

Излиза, че отново сме нещо друго в сравнение с останалия свят и отново сме “обратни”. Защото, докато другите об шествата създават вярата си, ние сме единственият етнос, продукт на религия. Не че отричам етногенетичното значение на религията, но в никакъв случай не мога да се съглася с неговото абсолютизиране за сметка на всички останали фактори. Натрапва ни се и идеята, че българската народност е нещо далеч по-ново и от славяни, и от тюрки. Не ни става ясно обаче как да си обясним, че и днес в Поволжието съществуват българи, въпреки че с тях сме се разделили цели два века преди възникването на българската народност. И защо сме си запазили името “българи”, след като още същия век сме си сменили вярата, приемайки християнството? Да не говорим, че по същия начин стои въпросът и с волжките ни събратя, приели пак по това време исляма. А колкото до галещия слуха ми като на българин термин “българиянство”, употребен като синоним на “тангризъм”, смятам, че той само би дообъркал нещата. Защото, приемайки го, ще трябва да наречем българияни още десетки по-малки и по-големи народности, много от които съществуват и днес. Ще се наложи тепърва да ги наричаме и българи, което вечае цяла поредица бъдещи скандали.

Или пък да обясняваме защо не са българи.

Не си струва да продължавам с критиката на основната теза на автора. Не смятам също така, че тя е плод на някаква антибългарска насоченост. По-вероятно е да представлява стремеж към оригиналност, така широко засвидетелстван по страниците на цялата книга. Обнадежден съм и от позицията на г-н

Божидар Димитров, виждайки в негово лице един от първите безспорни авторитети, подал ръка на нетрадиционната, новаторска мисъл на един млад и непознат на българските читатели автор. Надявам се искрено този жест да не остане изолиран и единствен.

ЦИФРОВИ КОДОВЕ - НОВА ТЕОРИЯ СТАРИ ДОГМИ

Димитър Ил. Димитров

Да се направи анализ на историята на цифровите кодове, чрез който може да се отговори мотивирано на въпроса за вероятността на теорията на Милош Сидоров, ще бъде изследване, покриващо поне 30 000-годишен период, което не е възможно в рамките на тази дискусия.

Все пак могат да се отбележат някои моменти, които я правят проблематична още на пръв поглед. Изолирането на числото 7 като уникално за религията, която Сидоров нарича “българиянство” и от която според него произхожда етническото ни име, изглежда твърде произволно. Числата 3, 7 и 9 са неразривно свързани като соларни символи, маркиращи древната шумеро-арийска религия - отделени едно от друго, те губят смисъл. Например в предложеното тук изследване на Сидоров на “Слово о Сибиле” се говори за “деветте слънца на деветте рода”. Аполон е бил дете седмаче, което пораснало за три дни, Кронос е бил седмият титан, който кастрирал баща си Уранос, при което от кръвта се раждат три фурии и три нимфи. Богът на хурите Кумарби постъпва по същия начин със своя баща и “забременява” с три деца. Хектор е влачен от колесницата на Ахил три пъти около Троя, Персей обикаля три пъти земята и след това има седем синове, докато мюсюлманите обикалят Каабата/Светинята на светините/ седем пъти.

Цифровите соларни кодове са съдържали астрономическа информация, плод на хилядолетни наблюдения или получена като завършено знание, регулирали са календарните системи, свързани с двата аспекта на слънчевата радиация и плодovitостта в природата, като при последното си приложение те съдържат често интересна географска информация. Например в пасивния си аспект в Месопотамия слънцето е представено от числото 7, месец Елул /септември/, във Вавилон наречен “Слизането на Иштар” - богинята слиза в подземния свят през седем врати (символизират седемте клетки, от които според вавилонците се състояла женската родилна утроба), всяка отговаряща на един месец - месеците на зимата, или полугодieto на зараждането в природата. На това число 7, което има същото значение в Индия (богинята Лакшми има седем лампи, седем златни кани и седем бананови дървета), намираща се в същата климатична зона, в средно- и северно- евразийските митологии съответства числото 9, указващо броя на зимните месеци в северната климатична зона. Например зачатъчният цикъл в германската и скандинавската митология, както и свещения огън, необходим за зачатieto при келтите, поддържан от 81 мъже /соларно 8 плюс 1 равно на 9/ на смени в групи по 9. От теорията на Сидоров на мен не може да ми стане ясно какво той разбира под името славяни, но ако неговите славяни отговарят на стандартно предлаганите ни от “славянската школа”, то те би трябвало да са изповядвали религията на “деветте”, а не на “седемте”.

Да се предположи, че славяните са разбирали значението на числото 7 в неговия астрален и астрономически аспект като част от неимоверно прецизираната и софистицирана соларна религиозна система, е абсурдно.

Във всяка една цивилизация, притежавала и развивала тази, може да се каже, научно- религиозна система, тя е била изцяло в ръцете на високо цивилизовано професионално жреческо съсловие - жреците в храма на Хелиополос в Египет, брахмините в Индия, жреците, обслужващи династията Чанг в Китай, и при българите част от владетелския двор с кана в ролята на главен неин изразител и символ.

Значението на числото 7 в неговия мистичен план, разбирано от езотерични секти като гностици, манихейци, есени, друиди, аскети и шамани, също е било недостъпно не само за славяни, но и за всякаква народностна група, взета като цяло, до идването на християнството.

Всъщност именно християнската религия утвърждава на достъпно равнище сакралността на числото 7 като част от продължената от него соларна символика. Само в Откровение то се среща 59 пъти. Календарното му значение е било запазено не само в ортодоксалната, но и в римо- католическата система. Например: през юли /седмия месец/ се почитат “седемте братя мъченици” /Септем фрaтер мaртирес/ - свети мъченик Симфороса и неговите седем синове мъченици се почитат на 18 /сбор соларното 9/ юли, на 9 декември се почитат седемте мъченици от Самосата, а на 18 /отново 9/ май седемте девствени мъченици от Ансира.

Дадените тук кратки детайли нито могат да потвърдят, нито да опровергаят амбициозна теория като тази на М. Сидоров, нито имат такава цел, само показват това, което не е трудно да се установи във връзка с нея - абсурдността на включването в такава теория на славяни. Защо те са били включени в

нея? Може би отговорът ни е загатнат от името не на автора на книгата, а от това на автора на нейния предговор ст.н.с.д-р на ист. науки Божидар Димитров. Последната теория на Б. Димитров е, че българският народ е резултат от смесването на повече от сто националности /в. “Труд”, 16 август 1998, с. 11/. Няма да коментираме тази антибългарска провокация, само ще се спрем на един интересен момент от нея, който показва, че официалната ни историческа наука, ако и да е останала в рамките на славянската си мания, се отваря методологически към мултидисциплинарните простори. В статията си Б. Димитров използва постиженията на генетиката - “генетиците” твърдели, че “изключителната красота на българите... и високата интелигентност на нашите деца” се дължели на смесената ни кръв. На тези набедени “генетици” ще кажем, че красота и интелигентност са качества, които се постигат в природата чрез селекция, която е едногамна в рамките на определен брой поколения - така се развъждат чистокръвни коне, чрез смесване се засилват тъпоглавието и издръжливостта, така се развъждат мулета.

Милош Сидоров е оригинален автор, който не се страхува да навлиза в проблематики, за които обикновено се говори като за легендарни митологии, което приветстваме, като му пожелаваме в същото време по-скоро да излезе от старите догми на новите ни “мултидисциплинатори”.
светещите слънца.

ТЕ ПРЕВЪЗХОЖДАТ ЦЕЛИЯ СВЯТ

В апокрифа “Слово о Сибиле” се казва, че “българите превъзхождат /предшестват/ целия свят”. Защо?
Милош Сидоров

Пророчествата на Сибила са известни в своите гръцки и латински антични версии. В средновековна Византия също се срещат техните християнизирани варианти. За нас представляват интерес българските средновековни версии на този широко известен текст. До наши дни са достигнали девет преписа /XIII-XVI век/, в които се забелязват съществени разлики, ако се сравняват с известните гръцки и латински варианти. Основната е, че към “деветте слънца” от съня на пророчицата в българските “сибилини книги” се изреждат съответните народи, както и техните качества, символизиращи от различно светещите слънца.

В един от преписите се казва: “Деветте слънца са деветте рода. **Първият род са славяните, сиреч българите:** гостолюбиви, смирени, честни, незлобиви ...**Те превъзхождат целия свят.** Вторият род са иберите...”. Нататък следват: 3/ гърците; 4/ евреите. Тук изброяването на народите и техните качества се прекъсва с едно отклонение: пророкува се идващата християнска епоха. Следва изброяването на останалите пет “слънца- народи”: 5/ франките /фръзите/; 6/ сирийците; 7/ аркадийците; 8/ арабите и 9/ татарите.

Изследователите са установили известни сходства между гръцките, еврейските и римските “сибилини книги” и древната Библия на Иран. Става дума за свещената книга на предислямските иранци - Авеста. Днес тази книга е свещена за 800 000 зороастрийци в Иран и за гебрите в Индия. Тази книга заедно с нейните тълкувания /Зенд/ е запазила сведения от изключително значение както за иранците и индоевропейската раса /в това число и за българите/, така и за цялото човечество. Едното от тях е **Подредбата на изминалите епохи като “Четири слънца”**.

Елементи от “Авеста”, които са придружени с пророчества, минават в т.нар. елинистична среда. Всъщност след смъртта на Александър II Велики се е стигнало до известно превъзходство на иранската култура и религия, с които по-късно е контаминирана и Римската империя.. Затова авестийските предания за **Четири слънца-епохи** са се запазили в гръцки и латински текстове. Тук ще отбележим, че **“Четири епохи-слънца” се срещат и в първата част от българската книга “Слово о Сибиле”**.

Първото “слънце-епоха” в “Авеста” е “златното слънце” /”златната епоха”/. То е последвано от “сребърното слънце”, а след него идва бронзовото. Четвъртото “слънце-епоха” е “желязно” и тази епоха току-що отминава. В свещената Авеста може да се прочете, че по време на “първото слънце” хората са били чисти, безгрешни и щастливи. Към края на това “слънце” се явява Злото /Ангро Манйо/, с което тази епоха е приключила. По време на “второто слънце” хората, макар и не така както по време на първото, все пак живеели добре, но се е чувствала и сянката на божия противник. Тази епоха е била заменена от “третото слънце”, при което доброто е било навсякъде придружено от злото, така че тези две сили били уравновесени. “Четвъртото слънце” обаче от самото начало било отбелязано с видимо превъзходство на злото. Днес сме в края на това четвърто слънце и навлизаме в епохата на “петото слънце”.

Свещената “Авеста” твърди, че в миналото всеки преход от една епоха в друга е бил последван от

големи катаклизми. Лошият бог прашал “лют студ”, “изригвания на вулкани”, “потоп” и “уреждал” големи сблъсъци на народите с безчислени жертви. Лошият /Ангро Манйо/ бил в състояние дори да “повреди и обърка небесата”. Точно това “объркване на небесата” ни кара да обърнем погледа към звездното небе като естествен часовник. Този часовник, който измерва сравнително дълги промеждутъци от време, е **прецесионното движение на Северния полюс**. Същите причини, предизвикващи придвижването на Северния полюс, довеждат и до едно **бавно изместване на точките на пролетното и есенното равноденствие (Еквиноций), както и точките на лятното и зимното слънцестоене (Солстиций)**. Можем ли да поберем “четирите слънца” в прецесионните цикли и да определим тяхната продължителност?

Тук накратко, с няколко изречения, ще споменем за особеностите на явлениято, известно като **Пресеция**. Основното е, че промените на небето стават много бавно. Така например видимото придвижване на точката на пролетното равноденствие, което е от порядъка на един дъгов градус (двойно от видимия диаметър на луната) става за 71.6 години. Със същата скорост както промяната на местоположението на Северния полюс и промяната на точката на пролетното равноденствие се променя и деклинацията (височината) на звездите, наблюдавано в един определен час на нощта и един и същи ден на годината. За приблизително 13 W0 години една звезда, например Сириус, ще промени местоположението си от една най-ниска точка до една най-висока. А за приблизително 26 000 ще се върне пак в най-ниската. Точно този период на изброени циклични промени /най- съвременните изчисления дават 25 776 години/ е т.нар. Прецесионен цикъл (“великото завръщане”). За същото това време Северният полюс, след като е минал една пътека, която представлява приблизително кръг, минаващ през съзвездията Малката мечка, Цефей, Лебед (Кръст), Лира (Свредел), Херкулес и Дракон (Змей), се връща наблизо до точката, която условно сме взели като начална. По същите причини и слънцето в точката на пролетното равноденствие (ако точно нея изберем като начална) ще обиколи всички зодии (всяка зодия заема 30 градуса) и след 25776 години пак ще изгрява в същата точка.

Според едни изчисления точката на пролетното равноденствие излиза от зодията Риби и навлиза в зодията Водолей през 2025 година. Според други обаче смяната на зодиите е точно през 2000 година, когато случайно или закономерно се нареждат в една линия (на 5 май) Слънцето, Меркурий, Венера, Земята, Марс, Уран и Нептун. След като на 12 зодии съответстват 25 776 години, то на една принадлежат $25\,776 : 12 = 2148$ години. Приемаме, че точно този период от време са имали предвид древните арийци, когато са говорили за едно “слънце-епоха”.

А сега нека се върнем към българската книга “Слово о Сибиле”. Според нея “четвъртото слънце” са “еврейският род”, в който ще се роди Исус, който ще разори еврейската вяра (“и той разорит вяра еврейская”) и “ще се утвърди неговият закон, който ще царува във вековете от Изтока до Запада”. Доколкото приемем, че в зодията Риби (неслучайно първите поколения юдеохристияни имат рибата като свой символ), е “четвъртото слънце” (т.е. точката на пролетното равноденствие) и че през 2000 година излиза от нея, то като нейно начало е 148 г. пр.Хр. Лесно се определят и трите предшествашчи слънца: “третото слънце” с принадлежаща зодия Овен и носещ народ гърците 2296 -158 г. пр.Хр. “Второто слънце” са шумерите/иберите, които са слезли на юг по течението на река Тигър/ и тяхната зодия е Телец, а тяхното време 4444 - 2296 г. пр.Хр. И тук, обърнете внимание, според българската Сибилка “първото слънце”, което “сияющи красно зело”, тихо и спокойно огрява целия свят, всъщност е “първият род” - “словяне рекше блъгаре”! Тяхната зодия е Близнаци, а епохата им започва през 6592 година преди Христа. Понеже е съвсем логично точно епохата на “първото слънце” да вземем като “нулева”, получаваме нещо курioзно. Началото на “новата, християнска ера” всъщност се пада 4444 г. от загиването на “първото слънце”, т.е. от свършването на “българската златна епоха”. Колкото за нас от “четвъртата епоха” числата са утилитарни, толкова за нашите предци от предшествашките три епохи са били магически, което ще рече - онтологични. Онзи, който е упорствал в налагането на новото летоброене, е знаел, че Спасителят на човечеството е дошъл точно навреме - в “кръглата” 4444 година.

Поставяме въпроса: кое събитие е съпроводжъло (или предизвикало) загиването на “първото слънце”, т.е. края на “българиянската” цивилизация, та се наложило точно от нея да се отброява? Тук от само себе си се налага онова общоизвестно място от всички древни митологии - митът за великия световен потоп. Шумерите (т.е. “второто слънце”), наследили българите (т.е. “първото слънце”), имат своя версия за световния потоп, записана на глинена плочка, стара 3100 години. Тази плочка е разчетена и от нея научаваме, че от страшния потоп се спасява само “златният блъгарин” Зиудзуду (Зиези, Ксисутрус), прародител на всички “сребърни”, “бронзови” и “железни” хора на земята.

Това е накратко опитът да се изтъкува Първата част на българската Сибилка. Втората част, в която се изброяват останалите пет слънца, е отделена от първата с пророчеството за идването на Исус и затова

смятаме, че е късна добавка към първата (авестийска”) част. Като такава тя излиза от полето на нашия интерес.

КОРЕНЪТ НА ЗЛОТО

Екатерина Пейчева

Живеем в странно време, разпътно и разделно. Цветът на нацията ни, младите и най-умните хора напускат България и продават талантите и ума си за благоденствието на други народи. Политиците дребнаво се карат в Народното събрание вече седем години, а страната тъне в мрак и нищета, разграбвана от свои и чужди хищници. Къде да търсим причините за това? Кой е този повратен момент в 1300-годишната история на България, история със славно начало, момент, който ни доведе до днешното печално настояще.

За да имаме бъдеще, и то не настрана от третия свят, а достойното бъдеще на народ, разкрил огромния си потенциал, способен да тласне напред човешката култура и цивилизация, както неведнъж го е правил в миналото си, близко и далечно, трябва да опитаме да разкрием корените на злото. Разбира се, не е лесно да се търси истината, когато историята на един народ е писана от неговите врагове, но все пак има едно събитие, което стои в началото на новата ера на българската държава.

Както християнският свят брои своето леточисление от раждането на Спаси теля Иисус Христос и го нарича Нова ера, така и българската държава има своето ново начало като християнска държава, и то е покръстването на българите от цар Борис I в 866 година (по Й. Вълчев).

При всяко раждане, било то на човек или организация, действат определени, специфични за всеки отделен случай влияния, причини, събития. Те образуват характерната за новороденото информационна матрица, която бива реализирана разгърнато във времето. Както казва поговорката: “Денят се познава от сутринта.”

Какво е то, това начало?

Няма да се спирам на причините, накарали цар Борис да вземе решение за приемане на нова религия - християнството. Те явно са политически. И това показва, че той не разбира същината на учението на Иисус Христос, проповядващо духовното развитие на човека. В свят, основан на правото на силния, където всеки конфликт се решава чрез война, това учение проповядва любов - любов към Бога-Отец на човешките и любов към ближния. То не може да бъде наложено със закон или със сила, защото е чуждо и на закона, и на силата. И то е толкова необичайно, че много често остава неразбрано в своята същност и до днес.

Това учение не е социално, но 800 години след неговото проповядване то се е превърнало в държавна религия на Рим и Византия, която обслужва държавната власт и чрез своята организация, църквата, държи в подчинение народите и подкрепя властимащите.

Цар Борис I, който като български владетел държи и двете корони - политическата и духовната, е разбирал, че бъдещето на българския народ е християнско. Един недостатъчно осъзнат факт е, че всичко се оказва подготвено за проповядване на Христовото учение в българските земи. Десет години преди съдбовната 866 година - годината на покръстването - е готова новата българска азбука, създадена от Константин-Кирил философ, преведени са основните християнски книги на разбираемия български език, подготвени са проповедниците. За самия български народ християнското учение не е било непознато, той е бил готов да посрещне духовната му проповед на български език, така както започва Евангелието на Йоан - “В началото бе Словото”, а не “В началото бе мечът”.

Вместо това “покръстеният тайно и в дълбока нощ” (според летописеца) цар Борис приема голям брой византийски мисионери, които заливат страната и опитват да покръстват населението, като изискват духовно подчинение на византийската църква и подготвят и политическото подчинение на България. Последвалата реакция на Великия съвет на боилите - върховния орган на властта в българската държава - и откритият всенароден бунт срещу византийската проповед и жестокото му потушаване е добре известно на всеки българин. Така началото на новата християнска България е потопено в кръв - избити са 52 боляри заедно с целите им родове. Какви са последствията?

1. Това е налагането с меч на една нова религия.
2. Жестоко са избити всички другомислещи - 52 велики боили заедно с целите им родове.

Пролети са реки невинна кръв.

3. У нищожен е цветът на нацията - най-смелите хора, носещи в себе си българския дух.
4. На мястото на посечените 52 велики боили цар Борис поставя във Великия боилски съвет славянски първенци. Потъпкана е българската държавна идея, тъй като славяните не са имали своя държавна идея и съответно славянска държава. В . монолитното дотогава управляващо ядро на

българската държава влизат хора, които носят със себе си друга култура и друга духовност.

5. Променена е и самата българска държавна идея - канът, който държи в ръцете си и политическата, и духовната власт, отстъпва духовната власт на църквата. Без значение е, че той успява да извоюва независима българска църква - духовното ръководство на народа минава в други ръце, политическата и духовната власт вече не са в единство, става възможно тяхното разединение и борба за надмощие помежду им.

6. България е залята от византийски мисионери, които Византия изпраща като преден отряд на бъдещото завоюване на България - духовно и политическо. Българският цар прави това, за което нито един византийски император не е могъл и да мечтае - отваря широко вратите пред вековния български враг и става "духовен син на поставения от Бога император". Съвременните византийски историци твърдят, че заедно с покръстването Борис "обещал да се подчини на императора на ромеите". Без значение е, че той бързо разбира грешката си и търси независимост, лавирайки между двата християнски колоса - Рим и Византия. Независимо коя църковна система ще предпочете, той става зависим от църквата.

7. Наложена с насилие християнска религия обръква съвършения дотогава държавен ред на българския народ - пречупва неговата воля, унищожава традициите му, опитва се да изкорени самия му български дух. Мисля, че оттогава се появява поговорката: "Преклонената главичка остра сабя не сече".

8. И последно, но не последно по значение, е налагането с насилие - с меч - на едно учение, което проповядва любов както към Бога, така и към ближния, учение, основано на ненасилието. Всъщност кръвта, пролята в зората на нова християнска България, запечатва принципа "Целта оправдава средствата". Въпросът, на който трябва да си отговорим, е дали със средствата на злото могат да се постигнат добри резултати - въпрос, който стои пред цялата ни цивилизация.

Всичко изброено дотук създава особения информационен модел на българската християнска държава, който определя и по-нататъшната ѝ съдба. Характерното е, че този модел се повтаря циклично във времето. Важно е също така да се разбере, че той е израз на закона за възмездие - "Каквото посееш, това ще пожънеш". Нещо, което малцина знаят, е, че когато човек действа от свое име, той се разплаща сам за стореното от него, но когато действа от името на група хора, организация или държава, както в случая прави цар Борис като български владетел, цялата държава и народът ѝ трябва да се разплащат за стореното. Това разплащане определя съдбата на България и до днес.

Като се вгледаме в нашата история, виждаме как при всеки преломен момент в нея циклично се повтаря реализирането на информационната матрица:

1. Богомилството възниква като опозиция на официалната църква още в първите десетилетия след покръстването. То бива прогонвано от България и унищожавано с огън и меч, а книгите му - изгорени. Но то, цветът на духовността на българския народ, ратуващо за чистотата на християнското учение, залива Европа със светлината на мъдростта и любовта. То създава европейския Ренесанс, то подготвя Реформацията. Лишена от носителите на тази мощна, нравствена и светла идея, България само 100 години по-късно бива завладяна от Византия. За 200 години българската държава престава да съществува. Интересно е, че когато във Второто българско царство при цар Иван Асен II богомилството бива прието и толерирано, българската държава бележи политически, икономически и духовен разцвет. Това се повтаря и до днес - най-способните и най-умните българи, прокудени от власти - мащата посредственост, продават ума и таланта си на чужди държави и творят богатата им, а България тъне в мизерия и духовен мрак.

2. Създаденият от цар Борис I двуполуосен модел на Великия боилски съвет - българи и славяни - днес се повтаря с двупартийния модел на Народното събрание.

3. При приемането на християнската вяра - с меч - покръстените българи трябвало да сменят българските си имена с християнски - тоест библейски и византийски. Пример дал самият цар Борис - той се прекръства на Михаил, губи титлата "цар" и става княз Михаил, духовен син на ромейския император Михаил.

Когато България пада под турско робство, отново с огън и меч опитват да ѝ наложат нова религия и нови имена. Днес този модел отново се реализира - само преди десетина години беше наложена с насилие смяна на имената на турското население на България - акт, който цялата световна общественост осъди.

4. Циклично се повтаря и избиването на интелектуалния и политическия елит на България - от времето на княз Михаил /цар Борис/ през турското робство, Априлското въстание от 1876 и Септемврийското въстание от 1923 година до хилядите жертви, които взе комунизмът, като създаде своите лагери на смъртта и произнесе присъдите на т.нар. народен съд, унищожавайки цвета на нацията, за да наложи своята власт и идеология.

5. Виждаме и днес как българският народ, лишен от своята държавна идея и национално достойнство, прави поклони пред чужди държави, приема техните идеали за свои, отказва се дори от азбуката си забравя своя език и става лесна плячка за всяко чуждо влияние.

6. Какво да кажем за Българската православна църква? Създадена от византийското православие и негова наследница, наложена с насилие и меч, но неприета докрай сред народа, тя се опитва да владее своето паство чрез страх от Бога, страшния, наказващ юдейски старозаветен Бог, който няма нищо общо с откровението на Христовото учение, че Бог е Отец на човеците и ги обича, както бащата обича децата си. Православната църква, която концентрира своята служба върху греха, страданието и вечното наказание на грешните човеци, проповядва: “Които Бог люби, тях той избличава и наказва” (Откр. на Йоан, 3:19). Тази изопачена фраза, съзнателно погрешно преведена, защото вместо “наказвам” употребеният глагол в първообразния гръцки текст е “наставлявам”, помага да се оправдават всички злодеяния на човек спрямо човека като Божии наказания и внушава чувство за вина у всеки вярващ. А този, който има чувство за вина, той бива лесно управляван. Концентрирането на православната църква върху греха и произтичащото от него наказание, вечното моление за помилване, произнасяно всеки ден по цялата територия на православията, създават една специфична информационна матрица на страданието, която се реализира при всички православни държави. Вижте историческия път на Гърция, Румъния, Русия, България, Армения, Грузия, Сирия, Ливан, Етиопия дори до днес - нима това не е живот като че ли в ада? Вместо жизнеутвърждаващото, събуждащо творческите сили у човека Христово учение, основано на свободата и любовта, виждаме проповядването на неговата противоположност. А днешната ни православна църква, вместо да се занимава с единственото, за което е създадена - проповед на Евангелското учение - е разделена на лагери и синоди, които се борят за власт и надмощие, за възвръщане на църковните имоти и сипят един срещу друг проклетия и анатем. И за да не загуби все пак властта си над паството, тя обявява кръстоносни походи срещу така наречените секти - тя търси обединение срещу врага, вместо да проповядва единение в Любовта, така както е завещал Иисус Христос: “По това ще познаят, че сте мои ученици, ако имате любов помежду си” (Йо, 13:35). Е, чии ученици сте, наши многоуважаеми църковни отци? Нека не бъда разбрана криво - аз също съм православна християнка, но не мога да затварям очите си пред очевидното. Не мога да не виждам безкрайно тежкия живот на православните народи и спокойното, уредено и щастливо всекидневие на другите, които изповядват вярата на т. нар. евангелски секти - тяхното богослужение се нарича “хваление”, защото те са благодарни, че са станали чрез изкупителната жертва на Иисус Христос деца на Бога, който с любов се отнася към тях и ги дарява с изобилие и щастие. Не мога да не виждам, че колкото е по-лош животът ни, толкова повече панегирици се пеят в прослава на православната църква - като че ли не Бог, а тя е всемогъщият Спасител. Същите панегирици, които някога изискваше комунистиче ската власт от нещастните си жертви. И защото виждам всичко това, и защото сърцето ме боли за нашата изгубена българска идентичност и нравствени добродетели, споделям всичко това. Но нещата не са безнадеждни. Когато болестта е видяна, разпозната и назована, тя може да бъде излекувана. Необходимо е само покаяние - но в древния, истинския смисъл на тази дума, която означава “обръщане, промяна на ума”. Необходимо е да направим преоценка на този съдбоносен момент в нашата история, наречен покръстване на България, и когато разберем, че с насилие и кръв не могат да се постигнат добри резултати, когато променим отношението си и осъзнаем, че само с духовно израстване ще побеждаваме, ще променим съзнанието си, ще променим информационния модел и ще създадем нов. Тогава новото Слово, което ще изрече българският народ, намерил своята идентичност и вяра, ще го превърне наистина в духовен кредитор на човечеството, Не и преди това. И аз вярвам, че така ще бъде!

КЪДЕ Е КОРЕНЪТ НА ЗЛОТО

Христо Маджаров

МОТИВИ ЗА РЕАКЦИЯ

Уважаема редакция, пиша по повод на статията “Коренът на злото” /КНЗ/, която сте обявили за публикация в следващия си брой /10/. Тук бе отказана нейната публикация /във в. “Народен будител”/ поради нейните принципни несъответствия. Предоставяйки адреса ви на авторката, не предполагам, че нашият спор ще стигне до вас. Тъй като вие й давате ход във вашето

/авторитетно за всеки уважаващ страната си българин/ списание, аз се чувствам задължен да изразя мнението си в тази дискусийна трибуна.

Твърде дълго мълчаху. С мълчание и индиферентност ставаме съпричастни на злото и носим вина за това. Човек носи отговорност и за неистините, които изрича, още повече ако ги напише. А ако с тях заблуди и други доверчиви души, той става социално опасен. С тези мисли реших да изразя моето несъгласие с повечето постановки в тази статия.

Корабът на България

Не мисля, че “най-умните ни хора напускат България и се продават за чуждо благоденствие” (разбира се, изключвам талантливите деца на авторката на статията г-жа Пейчева, които се учат в САЩ). Вярно е, че има хора, които се чуждеят, но има и такива, които леят кръв за българско гражданство. Духовната и етническата принадлежност не се определят от географското присъствие - често става обратното. Най-хубавите си брошури за България написах в Калифорнийската пустиня, от която не знаех ще се завърна ли някога, факт е също, че вашата редакция върши повече работа за българщината, отколкото официалните ни историци, преписващи византийски инсинуации в условията на задушавашата ни славянска прегръдка.

Вярно е, че плъховете първи напускат потъващия кораб, но аз мисля, че сега е време, когато умните хора се завръщат в родината си. Благодарение на тях корабът на България няма да потъне.

България е много по-древна

Авторката вижда причините за печалното състояние на днешна България в “информационната матрица, зададена от покръстването на българите през 866 г.”.

България има много по-древна история от отпуснатите ни от славяните и повторени от г-жа Пейчева “1300 години”, за което тя бе многократно уведомявана. В тази хилядолетна история “повратни моменти” има много и на много по-ниско ниво. Днешното ни състояние е нито единствено, нито най-лошо. Бъдещите историци ще кажат за днешния ден, че това е време на небивал разцвет на частна инициатива, модерно строителство, свободна търговия и тотална комуникация (едва ли не всеки дом е със сателитна антена, нещо, което в Лондон например още не е постигнато).

Няма “нова религия”

Християнството не е “нова религия за България”. Християни са почти всички български канове. Още чичото на кан Кубрат - Орган - е кръстен в Цариград заедно с голяма свита боляри със семействата си. Самият Кубрат е кръстен още на младини, когато е учил в Константинопол. Какъв е народът, чийто държавен глава и приближените му са християни? Синът му Аспарух е също християнин, което се вижда от оцелелите от пожара вещи на гроба му в село Вознесенска, Украйна. Щом цялото царско семейство, образец за поданиците си, е официално християнско, то народът му не може да бъде езически.

Кан Тервел е не само християнин, но и е покръстил българите в християнство според Отец Паисий. И то без насилие и репресии. На оловен печат се чете надпис с кръст: “Богородице, помагай на цезаря Тервел.”

На други такива печати четем: “Христе, помагай на своя раб Телериг.” Известно е, че той е напуснал българския трон и се е посветил на християнство, след като е прочистил България от византийската шпионска мрежа. Следователно той е изповядвал истинското християнство и се е борил срещу политическото византийско такова.

Християнин е дори кан Омуртаг, известен в историята като християнски гонител. На златния му медальон той е изобразен с корона с кръст и държащ в ръката си голям кръст. На 24 колони Омуртаг възхвалява кан Крум, като всички текстове са осеяни с кръстове. Следователно баща и син са християни.

Такива надписи с кръстове и призоваване на християнския Бог, а не на Тангра, възвеличават царуването и на кан Маламир.

“Бог вижда”, се чете в надпис на кан Пресиян.

Българите не са били наричани от византийците “езичници”, т.е. непокръстени, а “нечестиви”, т.е. еретици. Това е, защото кан- Аспаруховото християнство не е от Византия, но това е друга история. Важното за разглежданата тема е, че “началото на християнството”, за което се говори в статията “КНЗ”, не е при Борис, а векове по-рано.

Игнориране на съображенията на кан Борис?!

Авторката на КНЗ не желае “да се спира на причините, накарали цар Борис да приеме нова религия”. Това е недопустимо. Никой уважаващ себе си съд не може да обвинява, без да се съобразява с мотивите на обвиняемия. Никой освен инквизицията, съда на линча и цитирания от авторката т.нар.

народен съд, където всичко е предрешено. Без разглеждане и вникване в тези мотиви присъдата е безсмислена и се обезсилва.

Балканското стълпотворение

Съвременните българи учат, че са потомци на полуизчезналите траки, много славяни и “шепа” българи. А всъщност Аспаруховият род е превишавал числено неколкостратно славяните, които изместил от територията на нашите земи и заварил други етнически групи, които бързо асимилирал: хуни, гърци, готи.

Българите идват с утвърдена държавна идея и ясни, прости закони. Затова техният имидж расте и държавата им става притегателна сила за всички слабо развити или отхвърлени племена и народи, които търсят тук закрила и условия за живот. Така в началото на IX в. големи маси авари търсят тук убежище поради разсипването на държавата им от Карл Велики. Кан Крум препраща оттам Дунав много славяни, до Дунав - много гърци от Одринско, но оставя тук да пребивават десетки хиляди арменци и сирийци павликяни. През същия век по нашите земи се приютяват и огромни групи великоморавци поради разгрома на държавата им от унгарците. Започват да нахлуват и узи, печенег, маджари, кумани. Всички тези народи носят свои традиции, бит, култура, религия. Трябвало нещо да обедини целия този конгломерат и да го спаси от асимилацията между

двата могъщи колоса

Римската империя е формално загинала под ударите на кан Атила векове преди това, но римският империализъм оживява в папството, което с всички средства иска да се въздигне над земните царе и посяга с хищни нокти да заграби целия свят.

Ревнивата Византийска империя, макар и временно победена, си остава смъртен враг на България и търси нови методи за подмолна борба и асимилация. Вместо да побратимява народите в името на Христовата любов, тя сее вражда и гибел между тях чрез Христовия кръст. Така последният е станал изпитано политическо средство на империята, за да постига преклонението на варварите пред василевса и тяхната елинизация.

Истинско и политическо християнство

Българските канове са се борели срещу проникването на византийската политика чрез християнството, а не срещу Христовото учение. Обвиненията в антихристиянство са поредните византийски интриги за отмъщение. Може ли предшествениците на цар Борис да са наясно с изопачаването на християнството от Византия, а той да не е? Защо тогава той е избрал български манастир за своя обител, а не византийски?

Един народ, един кан, един Бог

Княз Борис трябва дълго да лавира между страшния римски меч и византийското коварство. Затова той е принуден да приеме християнството официално за всички разнообразни етноси, издигайки принципа: един народ, един кан, един Бог. При това той го извършва толкова умело, че успява да скара двата християнски колоса на Осмия вселенски събор в Константинопол и да ги накара да си съперничат заради нас. Така че покръстването не показва “неразбиране на учението на Исус Христос”, както твърди авторката, а избиране на метод за спасение и оцеляване на България в атмосферата на враждуващи християнски империи.

Все за тази идея е трябвало да се създаде независима българска църква; да се обучат български духовници; да се сътвори българска писменост; да се изгради нова българска култура, която да обезвреди пагубното византийско влияние. В няколко само години, с умели и сложни ходове княз Борис се е справил с тази колосална и тежка програма.

Така с един замах българският владетел решава много проблеми: византийската опасност, културната изолираност на верска основа от страна на християнска Европа, ограничаване на апетитите на феодализиращата се аристокрация; издигане на нравствеността и силата на вярата пред бруталността на меч; полагане на семейството като основна клетка на държавата вместо разточителното харемство (полигамия) и дори християнско преодоляване на негативните поражения в народната психика от сполетелите страната ни по това време природни бедствия.

Веднага след това княз Борис осигурява единна писменост за многоплеменния български народ, с която образува новите църковни и държавни кадри. С това той издига мощна бариера пред византийщината и осигурява възможност за самостоятелно културно развитие.

Насилието

е било необходимо не за прокарване на християнството, а за неизпълнение на клетвеното доверие, което боилите са дължали на своя кан ювигий, и неспазване на почитта, която му дължат. Това е строг хуноро- български закон, който се спазва в продължение на хилядолетия. Ако заговорниците бяха

успели, те не биха постъпили по друг начин, защото и те щяха да изпълнят същия закон. Но нямаше днес да има България, тя щеше да бъде смазана от наказателните християнски армии.

Не проля ли великият Мойсей кръвта на неверниците, които не искаха да се кръстят, не спаси ли еврейския народ и не създаде ли еврейската нация? Създателите на всяка нова цивилизация винаги са използвали насилие над деградиращите племена. Последните не могат да живеят без закон и уважават само насилието. Много е лесно сега, застанали на позициите на “ненасилие”, да съдим великите създатели. Та коя държава е създадена без насилие? И коя религия е въдворена без такова? Най-малко - християнството.

Има една характеристика за обективна преценка на мотивите за извършване на дадена постъпка. Този показател е

безкористното

Княз Борис не поиска нищо за себе си, напротив - жертва всичко, което имаше, за идеята за единна България. Жертва 52-ма свои боляри, за да спаси всичко останало. Той ги откъсна от своето царство, а после остави земния си трон, за да го замени с манастирска килия. Това е гаранция за неговото безкористие и за неговата абсолютна убеденост в правотата на делото му - по-важна от неговата лична съдба. За това дело той пожертва своя царски живот, семейния си живот и накрая сина си. За чия изгода? Постави на свещения трон духовника - Симеон - с един-единствен завет: България да бъде отново велика. Не поиска нищо за себе си и отново се върна в манастира.

Делата

Постъпката на княз Борис ни дава възможност да дискутираме върху нея. Тя е била операция, без която би загинал целият организъм. Смешно и жалко е да се сърдим на хирурга, спасил живота ни, за днешните ни несгоди и бедни.

“По делата ще ги познаете” - казва Христос. Делата на Борис не го показват нито като деспот, нито като користен. “Не бил водил победни войни” - мотивира се г-жа Пейчева. Величието на един владетел не се измерва с броя отсечени глави, а с мъдростта на неговото управление. Нима е загубил някаква територия? Няма такава. А е спечелил най-тежката битка - за спасението на България. Осигурил е мощен тласък за развитието на българската култура: архитектура, живопис, литература и др. изкуства. Построил е 7-те бели църкви, манастири и обществени сгради. Изящството на българската книга, икони и белоглинена рисуванa керамика ги нарежда сред най-добрите от тази епоха.

Гледал е напред и е виждал ясно неща, които дори и сега са тъмни за някои. Отстранил е половината боляри от 100-те, за да получи мнозинство. И няма “всенароден бунт”, а само болярски бунт - охранените боляри не искали да се разделят с рахата и харемите си и да издигнат по една само съпруга, с която да споделят житейската си съдба. Искали са да върнат стария ред, с който уви не можело да се влезе в новия свят. Писмените извори свидетелстват, че няма други наказани освен тях.

Кой е спечелил от това? Не са славяните, които и след кръшването предпочитат византийска или маджарска власт вместо българска. Не е владетелят, който жертвал трона си. Заложил е всичко заради своята вяра и идеята за **велика България**.

Невярна постановка - неверни заключения

Щом постановката на информационната матрица на г-жа Пейчева е невярна, то и заключенията й ще са такива. Ще спомена някои от тях, като използвам номерацията от статията й:

1. Радвам се, че авторката се е отклонила от църковната оценка и е приела моята теза за ролята на **богомилството** в средновековна Европа. Искам да подчертая обаче, че то не би се родило, ако България не бе приела християнството.

И да не забравяме, че вдъхновителят на богомилството - Боян Мага - е внук на коментирания кан Борис.

2. **Двупартийният модел** на народното ни събрание не е последица от двуполусния модел на Великия боилски съвет на Борис, а елементарно изискване за демократично управление с опозиция. Без опозиция управляващата партия монополизира властта, изолира страната, спира развитието и разхищава националните богатства. Англичаните имат двупартийен модел на управление, без да са кръстени от княз Борис, нали?

Петдесет години ние бяхме под гнета на еднoпартийния модел на управление и резултатите му са налице: нашият народ е генетично увреден и последиците ще продължат поне още 100 години. Двуполусният модел е необходим, за да се регулира и оптимизира управленския апарат.

3. Човекът прави **името**, а не обратно. Свободният дух отхвърля насилствено наложените му имена, както тялото - неудобната униформена дреха. Смяната на имената на турците в България не е последица от информационната матрица, а изравняване на едно насилие с друго такова: волжките българи и до днес са кръщавани с “турски” имена.

4. **“Избиването** на духовния и културния елит” е отпреди Борис и продължава и днес, щом засяга

неции интереси. Всеки тоталитаризъм, бил той фашистка или пролетарска диктатура, осъществява геноцид към другомислещите. Волжките българи, кюрдите и чеченците са до днес българи в геноцид, без да са в информационната матрица.

5. **“Поклон пред чужди държави”** могат да правят само тези българи, които не са наясно с великата история на българския етнос. Свидетели сме отново на славянска духовна инвазия от золотовски, неорьориховски, Висарионовски и др. подобни движения, съблазняващи и манипулиращи чистите и неопитни души чрез византийския дух на днешна Русия.

6. Как би могло да се твърди, че е без значение търсенето на **“църковна неза висимост”**? Приемането на спасителното Христово учение наистина спасява България, а извоюваната независима църква я освобождава от политическа зависимост.

Княз Борис I става независим и от двете християнски църкви, създавайки българска такава. Той, както и Симеон, продължава да държи короната на властта и скиптъра на вярата. И няма никакво “разединение и борба за надмощие между политическата и духовната власт”. Само едностранчив и спекулативен ум може да твърди това.

7. **Християнството** не “обърква българския народ” и не “изкоренява българския дух”, а му отваря нови духовни хоризонти.

Поговорката “Преклонена главица остра сабя не сече” характеризира насилници и няма нищо общо със свободолюбия български дух и великото съзидателно дело на неговия княз, тъй като е отпреди Борисово време.

8. И аз мисля, че “Злото добро не може да съгради”. Но дали е зло премахването на плевелите, прочистването от дървениците, системите срещу крадци, защитните ни армии, защитата ни от добра и силна ръка, кучето пред дома ни? Тези въпроси също чакат отговор. Във варварски епохи и условия трябва да имаме добра защита и да си отговорим на въпроса: защо ни поставя Бог при тези тежки условия? За да се научим да оцеляваме.

Законът за възмездието действа не само чрез каузалната верига “Каквото посееш, това ще пожънеш”, но и чрез “Не съдете, за да не бъдете съдени”. И сега кой носи отговорността за тежките обвинения срещу българския светия княз Борис - личността Екатерина Пейчева или групата зад нея?

Проблемите на **православната ни църква**, към която авторката явно е пристрастена, са верски, а не социални, и излизат извън кръга на нашето разглеждане. Мисля обаче, че в Господнята молитва “Отче наш” Учителят Христос показва път за спасение от социалния гнет: “Да дойде Твоето царство както на небето, така и на земята”. За осъщес твяването на този идеал стотици хиляди наши и чужди богомили жертваха своя живот.

Религията не е етнообразуващ фактор (мюсюлманинът невинаги е турчин и българинът невинаги е християнин). Християнството не изчерпва същността на дунавската Българска държава, както и мюсюлманството не изчерпва същността на Волжка България. Това са политически надстройки, а не същностни процеси в българския дух.

Българите винаги са били религиозно толерантни. Така Бат-Баяновите българи приемат юдейската вяра; кан-Алмъшовите българи приемат исляма; някои наследници на кан Джилки остават тангристи; други приемат будизма. Българският родов корен има най- много мюсюлмани, а също и католици, протестанти, евреи, будисти, шамани, тангристи. Съвсем малка част - около 10 % - са православни християни. Да се разделят българите по религиозна принадлежност е средство за тяхното разединение и представлява по същество религиозен фундаментализъм.

Повече познание!

С толкова оскъдни (и неверни!) данни е много рисковано да се правят такива генерални заключения за хода на цялата ни история. При това мащабите на днешната ни нравствено- емоционална система са несъизмерими и следователно неприложими за оценка на онова смутно време, в което се е решавала съдбата на целия ни български род. Не можем с такива опростенски и спекулативни средства да съдим един титан по дух и дело.

Затова мисля, че трябва да се работи за популяризиране на българската история, а не да се търси коренът на злото някъде преди 1000 години при най-великия българин, който пожертва не само своите 52-ма боляри, но и трона си, и сина си в името на християнството, защото то бе учение на жертвата.

А как да окачествим нашествието на руския славянски княз Светослав /969/, който е побил на кол 2000 мъченици в Пловдив, обезглавил не 52, а 300 боляри, сринал столицата Преслав и разграбил 24 града в Тракия? После било лесно за Византия да пороби България за 170 години. Ето това е информационна матрица на кърваво насилие, което, макар и скрито от учебниците, тегне върху настоящето и бъдещето на нашата история. Нима това не е корен на злото?

Послелов

След като разкрива “коренът на злото”, г-жа Пейчева прави не само диагноза на болното ни общество, но предписва и необходимото лекарство, решаващо всички проблеми: “Когато болестта е видяна, разпозната и назована, тя може да бъде излекувана. Необходимо е само истинско покаяние...” Щом признаем грешката на княз Борис, шаманската религия ще се задейства, ще излекува “българския

народ... който ще изрече новото Слово... и ще се превърне в духовен кредитор на човечеството”.

Мисля, че **покаяние** е нужно за всички, които служиха на властимащите през годините на атеизъм и мракобесие, които изживяхме. Покаяние е нужно и на тези вълци, които продължават в овчи кожи да служат в олтарите на лъжехристиянските църкви. Нужно е и на тези, които им се кланяха до вчера.

Бих пожелал на авторката на въпросната статия да успее да се измъкне от влиянието на овехтелия православен канон, което явно я тормози, за да може да разсъждава по-обективно и за Христовото учение (по света и у нас), и за съдбата на България.

И не е въпросът за канона - да се смени или не. Сити сме вече на обещания. Въпросът е за свободата. Освобождава ли тази религия, или заробва душите. Защото само Истината носи Свобода. А няма религия по-високо от Истината.

Божественият промисъл

Православното християнство е епизодично явление в българската история. Днес то смъкна своята лицемерна маска и Е. Пейчева е осветила точно смъртоносната омраза в неговото лице. А Велика България е била преди и ще остане и след него.

Да си припомним един надпис отпреди 1000 години: “Българите много добрини сториха на християните, а те забравиха. Но Тангра вижда всичко...”

Далай Аама нагледно показва: “Ако петте пръста отговарят на петте световни религии, а дланта - на будизма, то цялата ръка символизира Тангра.”

Ако Дунавска България не бе приела християнството, тя щеше да преклони глава пред ятагана на нахлуващата по-късно турска вяра, защото тя е по-близка по мироглед и ритуали до тангризма. И щеше да бъде асимилирана.

Ако Волжка България не бе приела исляма, тя щеше да бъде асимилирана по-късно от руско-славянското православие.

Благодарение на Божествения промисъл това не стана и двата народа могат отново да бъдат една нация.

Вярна е цитираната българска поговорка “Денят се познава от сутринта”, но е вярно също, че “Пилците се броят наесен”.

Дошло е време...

В есента на тази залязваща цивилизация от пепелищата на загиващата култура

ЕВАНГЕЛСКИ ЗАБЛУДИ

Д. Димитров

Няма да разглеждам подробно съдържанието на статията на г-жа Пейчева, тъй като г-н Маджаров го е направил по убедителен начин, като неговият анализ до голяма степен отразява и мнението на редакцията на “Ави-Тохол”.

В писмото си до редакцията г-жа Пейчева пише, че се е почувствала българка, когато е живяла в САЩ (1996-1997). Според мен не най-подходящото място за историко-културен катарзис - страна с 250-годишна история, “култура”, символизирана и осъществявана от Холивуд, и морални ценности, които за един християнин като г-жа Пейчева би трябвало да представляват еквивалент на тези на библейските Содом и Гомор. Колкото до “изобилието”, с което Бог дарява американските евангелисти и щял да дари българите, ако те последват примера им, тъй като съм сигурен, че става въпрос за духовно изобилие, то САЩ са богати на духовни ценности колкото пустинята на *toga*. Ако обаче тук се имат предвид материални ценности, то те не бива да се поставят в контекста не само на християнството, но и на каквато и да е друга религия. Дори в напълно меркантилизираното американско общество се избягва откровеното асоцииране на материалните ценности с щастието или духовните ценности.

Колкото до християните в САЩ, за които вече писах в един от предходните броеве на “Ави-Тохол” като за “мълчаливото мнозинство”, те за съжаление не са фактор в управлението на собствената страна, която се управлява от световната плутократия чрез шутове като Бил Клинтън.

Ако осъждането на смърт за държавно предателство на 50 български боили има такива глобални апокалиптични последствия за съдбата на България, каквито вижда г-жа Пейчева, то какви ли ще бъдат последствията за САЩ от унищожението на 10 милиона индианци, постигнато в процеса на тяхното изграждане като държава.

българският феникс ще възкръсне отново. Дошло е време да се съберат в Единство оцелелите и осъзнали се българи, да си спомнят славното минало - патриарси на младото човечество, и да изпълнят своето предназначение - сеятели на новата култура.

Аз зная - така ще бъде!

15.10.1998

Ще коментирам още една мантра, повтаряна непрекъснато в България - как българското богомилство, преследвано в България, отишло на запад и създадо там реформацията. Тук няма място да се анализира историческата стойност на такова твърдение, но ще изложим някои факти, свързани с плодовете от предполагаемото дърво на мъдростта - богомилство-реформация- буржоазни революции- френска революция- комунизъм. Последствията от реформацията и последвалите я войни, хаос и

епидемии за Европа е унищожението на 75 % от нейното дотогавашно население. Не е необходимо да коментираме касапницата, устроена чрез гилотините на Френската революция, нито лагерите и разстрелите, погълнали 40 милиона души /по данни на Руската академия на науките/ само в Съветския съюз.

Буржоазните революции изглеждат най- безобидни. Всъщност това е едно широко разпространено заблуждение - именно те унищожават не само едрата, но и средната поземлена аристокрация в Европа, както и независимото земеделско население, заменяйки властта на първите с властта на класите на меркантилизма и международните финанси, превръщайки последните в лумпенизирано градско съсловие.

Едните ще създадат условията за Първата световна война в историята на човечеството, другите ще бъдат инструментът и на двете кървави революции. От порочния кръг ще се появи един истински "победител" - световният либерализъм, който ще унищожи истинското християнство, без да е необходимо да го забранява.

Ако теорията на г-жа Пейчева е вярна, то богомилството при всяка поредна историческа метаморфоза като че ли е жънело едни и същи плодове - хаос, морален вакуум, физическо и духовно унищожение в наистина апокалиптични размери.